

*Ha a gőg döllye tombolt, ha a hitvány
beszennyezett és szaggatta sebem,
ha éjszakámon átcsattant a villám:
voltál pajzsom, védőfegyverem.*

*Csillagos sorsunk így forrt össze, nézz rám,
s adj erőt az évek távolán is;
te takard le majd kihült arcom, némán,
s kezedtől könnyebb lesz a halál is.*

TÓTH SÁNDOR:

Az elsüllyedt katedrális

— Debussy emlékének —

A hold ernyedt mosollyal dőlt az oszlopokra.
Korinthos fénye ma lángoló-vörös.
Tikkadt a csend,
a méla erjedésben a lépcsők villáma
csipkés-félkörös.
Klasszikus arányok geometriája
— bemerve időn-túl-márványtömbökön —
a tárgyak mitoszát emelte magasra
és jóslatok lobogtak türkiz-ékkövön.

Dór vértén, ion kövön
akantusz lombokon felajzott nyilával dúlt a déli Nap.
S amint a timpanon-háromszögbe lobbant
a templom függőnye mélyen meghasadt.

A csarnok láncain — ívbe hajló villám —
olvadt fényezüst éji villanása
már fenn a tornyokon bronzvörös harang szólt,
s kihúnyt a szentélyek oldozat parázsa.

Dór kövek, gótika, klasszikus merevség.
A hulló kárpitok hebrain csodája...
Elsüllyedt világok dómjain bolyong
egy fauni énekes legszebb vallomása.